

Alın Sizin Olsun

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 03 Eylül 2024

Düş tekkem arzı endam edense kimi zaman derinde telaffuz edilen bir sitem.

Bir duyum.

Bir sanrı.

Acı kahvenin acıttığı gidenler kırk yıl da koynumda beslediğim yalandan sevenler.

Menşei idim dünün öykümse sürgün edildi.

Latif bir esintiyi aşk b/elledim ve günbegün eklendi renkler.

Aşkın şatosu iken gök kubbe yerle yeksan edilmiş şiirler ve mevsim ve metruk düşlerde unutuldu
unutmayı denesem de binlerce kere ben aslında içimdeki saf, ahmak o yetim çocuğu uyuttum.

Hibe ediyorum ruhumu:

Alın sizin olsun.

Heba ederken hayatı:

Yaşaran gözlerimden de pul pul dökülüyor ahvalim.

Bir menkıbe bilmişken mevsimi tereddütsüz aş erdiğim.

Bir meal iken içimi ters yüz edip de hani olur da kendime ererim.

Varsıl bir ikametgâh iken şiir ve aşkın şivesi iken özlem şiar edindiğimse gezindiğim il il mensubu
olduğum göğün fermanı dikiş tutmayan varlığımın isyanı ölümcül bir taarruz yoksa gölgeler midir izbede
bekleyen o ölü sevicileri gidenlerin ardından ruhlarını şapırtıdan hüznüme yük oldukları nefretleri.

İnsan.

İnsancıl.

Ölü bir iklim iken de insanlık.

Buseler konan alnıma, saf tuttuğum s/afiyet ve ahmak sözcükler ruhumun sözlüğünden sükün ederken
bir de dişlerimi yerinden söken.

Bir saka imişim meğerki önceki hayatımda.

Seken bir pul gibi mars yaptığım ruh eşim.

İkiletmeden sevmenin de kitabını yazdığım ve işte kitabın altına düştüğüm anekdot:

Acım büyük açım sönük arazi oldu hayallerim ve içine düştüğüm kuyu kaç beden büyük geliyorsa artık
günahlarım.

Recim edilen bir cümle ve de ahkâm kesen:

Aşk, diye yola çıkıp da aş erdiğim.

Enkazı kayıp bir mimari bestesi unutulmuş iken yüreğin de seyrüseferi ve cürüm işleyen ve cümle yutan
ve cümleten kırgın olduğum ruhumun da dipçiği iken kalem ve yaza yaza y/andığım hem dünüm hem
yarınım ve işte anda saklı mevcudiyetim.

Dünümü öğüttüm dün gece gördüğüm rüyada ve finali endamlı finali hüznülü bir sevda masasında
aslında kendi öykümü resmettim saatlerce süren rüyamda.

Ardımdan gelen siren sesi.

Uykumu bölüp de defalarca annemin nefesini kontrol ettiğim.

Düşmemek adına da dara geniş cepheli bir binadan hayatı çizdiğim.

Ne öncem ne sonramdır kabul görmesi an meselesi belki de ansızın ölmek adına şerh düştüğüm o idam mangamdır sere serpe üstüne serildiğim ve idam sehpaında ağırladığım celladım düşmanım tüm sermayeyi de kediye yükleyip ithaf ettiğim aslında içimde saklı o devasa yaradır.

İyi ki Yaratan var.

İyi ki kader var.

İyi ki ölüm var.

İyi ki saklı tutulası o tek hece ile sekiyoruz bir bilmeceden diğerine.

Zamansız olsa bile gidiş dikiş tutturamadığımdan mı nedir yazdığım o sergüzeşt güfte aşkın boyumu aştığı şaşkın ruhumla telaşla sevip telaşla yaşayıp da nokta koymaktan aciz bir fermandır içliğimde saklı hiçliğim ve işte dış sese aldırış etmeden verdiğim fetvalar ruhumun sarmalında iğne oyası iken imgeler ve şerrinden tüm canlıların sığındığım da yüce makamdır.

Zemheride doğar mı çiçek?

Sıcak coğrafyalar da yanmaz mı ateş?

İrdeleyemediğim kadar ölümü ilgi alanımda mıdır ölümcül güneş hani gökte değil hani yerde değil hani içimdeki mevcudiyet dillere destan bir aşk hiç değil belki de unutulmakla özdeş ve işte çapsız ruhlardan ve işte çapkın yüreklerden ve işte çapağında unutulmuş bir rüya iken gözümün de ferî sönmeden başa aldığım hayata rağmen hep mi imkânsızdır dokunmak en tepeye hep mi pervasızdır yürek aşkı men etsem de kendimden aşk değil mi ki bileğini bükemediğim ve işte elini öpüp de başıma koyduğum nazenin bir yürek işçiliği ile İlahi Ateşe soyduğum...